

[Helge Adam Møller]

temod, og det kommer til at kræve, at nogle dør for det.

Jeg forstod forleden dag, at en af årsagerne til, at man ikke syntes, det var rigtigt, var, at danske enheder og orlogsfartøjer ikke var egnede til opgaven, men det mener jeg at man siden hen har skiftet mening om, så det kan vel ikke være argumentet.

Om man kan være vores indsats bekendt, kan diskuteres. Jeg vil godt medgive, at Danmark yder mere end så mange andre nationer, og det er jeg da ikke utilfreds med, men jeg og den konservative folketingsgruppe synes ikke, at vi yder nok. Men vi anerkender som sagt, at det er klart, at et flertal skal være enige om dette, og det er vi ikke i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Trøjborg citerer udenrigsministeren, som har sagt, at Danmark kan være sin indsats bekendt. Nu har jeg ikke rigtig fantasi til at forestille mig, at en udenrigsminister skulle komme i den situation at måtte sige, at vi ikke kan det, det kan han måske tænke, men han kan dårlig sige det højt. Ifølge den opgave, han har påtaget sig, må han jo nok til det yderste hævde det, han har hævdet, og som han da også har belæg for.

Men jeg mener, det er en utilladelig overfortolkning af udenrigsministerens ord, at han med »være bekendt« skulle have ment, at det er tilstrækkeligt. Det kommer jo an på, hvad man kræver af sig selv. At være bekendt vil sige, at man svarer regning. Som hr. Helge Adam Møller var inde på, kan det relativt målt slæbe af. Det er, hvad jeg hører i udenrigsministerens bemærkninger, også ihukommende hvad udenrigsministeren i øvrigt har sagt om den ting. Jeg synes ikke, at Socialdemokratiet og hr. Trøjborg skulle lade sig nøje med dette mindstemål, at det lige kan slæbe af, og at man lige kan være bekendt at se sig selv i spejlet.

Op så dette her med: »Ih, hvor er vi humane«! Hvis vi var lidt flere i salen, ville jeg have foreslået – men det er nok imod forretningsordenen – at vi skulle rejse os op og afsynge den fædrelandssang, hvori linjerne: »Om end hele verden strides, jeg er Danmark, jeg er fred« forekommer. Vi slår en kridtstreg omkring os selv og siger: Ih, hvor er vi gode, vi slår ikke på nogen, men vi vil da gerne komme og lægge pla-

ster på, når andre, der også har kæmpet for vor frihed og vore interesser, er blevet såret. Det synes jeg ikke vi kan være bekendt. Det er sølle.

(Kort bemærkning).

Trøjborg (S):

Jeg har bemærket, at det plejer at være sådan i Folketinget, at det er overladt til grupperne at bryde ud i mere eller mindre fælles sang. Det kan godt være, at det er klogt at opretholde den tradition.

Jeg mener at have fortolket udenrigsministeren ret, da han i en tv-udsendelse sagde, at vi bestemt kan være den danske indsats bekendt. Jeg tror faktisk, at det er sådan, at vi har tilrettelagt den danske indsats, så den kan fungere så optimalt, som vi kan forestille os. I tilgift til det får vi så den store fordel, at det er et enigt Folketing, der optræder som klippefast støtte bag en enig dansk politik. Det synes jeg også er noget værd. Og det synes jeg også at jeg understregede i mit indlæg.

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg gerne stille det spørgsmål: Når hr. Helge Adam Møller siger, at der ikke er noget flertal for ændringer i forholdsordren til korvetten »Olfert Fischer«, kan jeg så tillade mig at tolke hr. Helge Adam Møllers udtalelser sådan, at det, hr. Helge Adam Møller mener, er, at han vil stemme imod Fremskridtspartiets forslag? Udtrykte han lige så præcist som jeg sin modstand imod det forslag, som er til behandling her?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg prøvede helt bevidst – og jeg mener også, at det lykkedes mig – i mit første og egentlige indlæg at give udtryk for, hvad den konservative folketingsgruppe mener om dette spørgsmål, også uden at kritisere andre. Og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det, hr. Trøjborg siger på den socialdemokratiske gruppes vegne, er det, man mener og føler er det rigtige.

Men jeg synes, at vi skulle anerkende, at vi har forskellige udgangspunkter og forskellige holdninger i et så stort og så vitalt spørgsmål. Jeg mener, at det, vi snakker om nu, er langt mere vitalt, for det er noget med principper for, hvordan FN skal udvikle sig, og som rækker langt ind i fremtiden på mange områder, og dér mener jeg, at vi må anerkende, at vi har forskel-